

Arrest

nr. 301 928 van 20 februari 2024
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LUYTENS
Lakenselaan 53
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 juni 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 mei 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 november 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat L. LUYTENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 7 november 2021 toe op het Belgische grondgebied en diende op 8 november 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 3 mei 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan op 5 mei 2023 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

A. *Feitenrelaas*

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent een etnische Tadzjiek en hangt de soennitische islam aan. U werd 20 jaar geleden geboren in Pashahi (provincie Kabul, district Pahman), waar u woonde tot ongeveer vijf jaar voor het persoonlijk onderhoud. Toen verhuisde u naar Kabul-stad, waar u woonde met uw ouders en uw vier broers en twee zussen.

U was winkelier in Kabul. In uw winkel leerde u een Pashtounmeisje genaamd S(...) kennen. Jullie wisselden gsm-nummers uit en begonnen van dat moment bijna dagelijks telefonisch te communiceren. S(...) bezocht ook uw winkel om de twee à drie dagen. Uiteindelijk gaven jullie elkaar na twee of drie weken te kennen gevoelens voor elkaar te hebben. Zij stelde voor dat u iemand zou sturen om haar hand te vragen. Vier à vijf maand lang hielden u en S(...) telefonisch contact en kwam zij regelmatig naar u winkel. Na die vier à vijf maand stuurde u uw eigen moeder om S(...)’s hand te vragen. De familie van S(...) weigerde echter omdat uw familie Tadzjieks is. Hoewel S(...) niet meer naar uw winkel mocht komen, bleven jullie telefonisch contact houden. Toen u en S(...) op een dag in een park afspraken, zag een neef van haar jullie daar en trok hij een foto, die hij later die dag aan S(...)’s vader liet zien. S(...)’s vader kwam de volgende dag naar jullie huis. Uzelf was niet thuis, maar S(...)’s vader bedreigde u via uw familie. Uw moeder belde u en liet weten wat er aan de hand was. Ze raadde u aan niet naar huis te komen omwille van het gevaar, maar in de plaats daarvan het land te verlaten. Dit gaf aanleiding tot uw vertrek uit Afghanistan.

Ongeveer één à twee weken nadat S(...)’s vader persoonlijk uw familie kwam bedreigen, stuurde hij nog een dreigbrief. Uw vader zocht hulp bij een vertegenwoordiger van de regio, die tussenbeide kwam. Er werd een bijeenkomst georganiseerd die besliste dat u gedood moest worden.

U reisde via Pakistan, Iran en Turkije naar Bulgarije, waar u ongeveer 25 dagen verbleef. U zette vervolgens uw reis verder via Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk. U betrad het Belgische grondgebied op 07 november 2021, om op 08 november 2021 een verzoek om internationale bescherming in te dienen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door S(...)’s familie, in het bijzonder haar vader, neef en paternale oom, en door de taliban. S(...)’s vader is namelijk lid van de taliban.

Ter staving van uw verzoek legde u de volgende documenten neer, die alle kopieën zijn: uw eigen taskara (Afghaans identiteitsdocument) met een Engelse vertaling, en drie foto’s van uzelf en S(...) in een park.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u bij aankomst in België aangaf 17 jaar oud te zijn, waardoor uw administratieve geboortedatum werd vastgelegd op 30.11.2004. Omdat er twijfel geuit werd over uw leeftijd, werd er een medische leeftijdstest bij u uitgevoerd. Die wees uit dat u 26,7 jaar was op 01 December 2021, met een standaarddeviatie van 2,3 jaar (beslissing Dienst Voogdij p 2). Uw officiële geboortedatum werd vastgelegd op 01.01.1997 (zie bijlage 26 en interne nota DVZ). Bij het CGVS volhardde u echter dat het medisch onderzoek een verkeerd resultaat had opgeleverd en dat u wel degelijk uw echte geboortedatum kan staven met uw taskara (NPO p 6, p 21). Volgens de vertaling van dat stuk die u zelf hebt neergelegd was u echter 13 jaar oud in 2015, waardoor u zelfs volgens uw eigen documenten met zekerheid geen minderjarige kan zijn geweest toen u in België toekwam in 2021. U legt ook enkel een kopie van uw eigen taskara voor, net als een kopie van een Engelse vertaling van die taskara. Omdat het om fotokopieën gaat die met enig knip- en plakwerk eenvoudig vervalst kunnen worden, kan er weinig bewijswaarde aan worden gehecht. Afghaanse documenten zijn in het algemeen weinig bewijskrachtig, vanwege de hoge graad van corruptie in dat land (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie in de blauwe map). Gezien het aanzienlijke verschil tussen het resultaat van het medisch onderzoek ter bepaling van uw leeftijd en de leeftijd op het taskara kan er aan dit stuk dan ook nauwelijks enige bewijskracht worden toegeschreven.

Dat u opzettelijk dergelijke misleidende verklaringen aflegt over een cruciaal element van uw identiteit als uw leeftijd, ondermijnt reeds de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Het is voor uw verzoek om internationale bescherming immers van het grootste belang dat u de Belgische autoriteiten zicht geeft op uw werkelijke identiteit.

Bovendien zijn de verklaringen die u in het kader van de asielpcedure aflegde over uw vluchtmotieven doorspekt met ernstige tegenstrijdigheden, inclusief wat betreft de cruciale incidenten in uw vluchtrelaas.

Ten eerste dient te worden opgemerkt dat u op grond van uw verklaarde minderjarigheid een MINTEH-fiche diende in te vullen bij registratie. Gevraagd naar uw vluchtmotieven verklaarde u toen dat de taliban naar Kabul kwamen en daar mensen begonnen te rekruteren en jonge meisjes begonnen mee te nemen (MINTEH-fiche p 4). Echter, uit al uw latere verklaringen bij de DVZ (vragenlijst CGVS bij DVZ vraag 3.5) en het CGVS (NPO p 10) blijkt dat u gevlucht zou zijn omdat u problemen kreeg met de familie van een Pashounmeisje genaamd S(...), met wie u een heimelijke relatie had. Aangezien deze MINTEH-fiche wordt opgesteld bij de registratie van het verzoek om internationale bescherming, kan er trouwens van worden uitgegaan dat de gedane verklaringen authentiek zijn en dichter bij de realiteit aanleunen dan eventuele latere verklaringen, die mogelijks onderhevig zijn aan beïnvloeding van buitenaf. Dat u in deze fase geen melding maakte van uw relatie met S(...), plaatst ernstige vraagtekens bij uw latere verklaringen.

Uw verklaringen over de relatie die u met S(...) gehad zou hebben, zijn echter ook onderling tegenstrijdig. Zo verschilt de wijze waarop S(...)’s familie jullie betrapte markant doorheen uw verklaringen. Dit is echter een scharniermoment in uw relaas, aangezien het aanleiding gaf tot de dreigementen die u ontving en dus ook tot uw eigenlijke vlucht. Dat u op een dergelijk punt verschillende onverzoenbare verklaringen aflegde, tast de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven nog meer aan.

Bij uw interview bij de DVZ verklaarde u dat u bij S(...) thuis was toen haar broer jullie betrapte. Hij schoot met een geweer op jullie, maar u kon ontsnappen (vragenlijst CGVS bij DVZ, vraag 3.5). Gevraagd uw vluchtmotieven in detail uiteen te zetten, verklaarde u bij het CGVS dan weer dat u en S(...) op een dag samen buiten waren en gezien werden door haar ouders, maar dat u wist te ontsnappen (NPO p 10).

In hetzelfde onderhoud bij het CGVS schetste u echter nog een alternatieve versie van deze situatie. U bevond zich in een park met S(...), waar een neef van haar jullie zag en een foto trok. Jullie vertrokken zonder problemen, maar haar neef toonde de foto aan haar ouders en zette zo het conflict in gang dat zou leiden tot uw vertrek uit Afghanistan (NPO p 15-16).

Geconfronteerd met de tegenstrijdigheid tussen de twee versies van het verhaal die u bij het CGVS naar voren bracht, hield u vast aan uw laatste verklaring dat een neef van S(...) jullie zag en haar ouders toen informeerde (NPO P 15). Simpelweg achter één verklaring staan en afstand nemen van de andere volstaat echter niet om een tegenstrijdigheid te verschonen.

Geconfronteerd met de nog grotere tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen bij de DVZ en die bij het CGVS, stelt u dat u in het DVZ-interview een fout maakte die u achteraf wilde corrigeren, al wist u niet hoe (NPO p 18). U gaf aan het begin van uw onderhoud bij het CGVS echter te kennen dat uw interview bij de DVZ goed verlopen was en dat u daar alle essentiële elementen had kunnen vermelden die aan de basis lagen van uw verzoek om internationale bescherming (NPO p3). Pas toen u geconfronteerd werd met die eerdere verklaring over het DVZ-interview, stelde u dat u uw vergissing wel had willen meedelen aan de protection officer maar vergeten was dat te doen, en dat het u pas te binnen schoot toen die de kwestie aanhaalde (NPO p 18). Het spreekt voor zich dat deze post factum verklaring geenszins de opmerkelijke tegenstrijdigheid in uw verklaringen verschoont, zeker daar u eerder in het onderhoud reeds uitgebreid de kans had gekregen om eventuele problemen bij de DVZ te signaleren (NPO p 3).

De geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas wordt ernstig aangetast door het feit dat u over het scharniermoment in uw vluchtrelaas in totaal drie tegenstrijdige verklaringen aflegde bij de DVZ en het CGVS –en bovendien geheel andere vluchtmotieven aanhaalde in uw MINTEH-fiche. Uw verklaringen bij het CGVS bevatten verder echter nog tegenstrijdigheden.

Zo gaf u bij uw overzicht van uw vluchtmotieven te kennen dat S(...)’s vader een dreigbrief naar u stuurde op de dag nadat jullie voortgezette relatie aan het licht kwam (NPO p 10). In uw interview bij de DVZ stelde u dat u na het incident met S(...)’s broer naar huis kwam en dat uw vader toen al op de hoogte was gebracht van de kwestie via een dreigbrief (vragenlijst CGVS bij DVZ vraag 3.5), wat opnieuw impliceert dat S(...)’s vader in eerste instantie reageerde met een dreigbrief. Deze zou dan overigens ook bijzonder snel bij uw vader terecht gekomen moeten zijn.

U verklaarde op een later punt tijdens het onderhoud bij het CGVS echter dat S(...)’s vader uw familie initieel mondeling bedreigde en pas 1 à 2 weken later de dreigbrief stuurde (NPO p 16). Ook over de serie van bedreigingen en de wijze waarop die plaatsvonden, legt u dus tegenstrijdige verklaringen af die de geloofwaardigheid van het verhaal aantasten.

Naast deze grote tegenstrijdigheden, bevat uw relaas ook verscheidene elementen die weinig aannemelijk zijn. Noch uw eigen ouders, noch die van S(...), waren op de hoogte van jullie relatie tot het moment waarop uw moeder op uw aansporen (tevergeefs) de hand van S(...) ging vragen. In die periode kwam S(...) regelmatig naar uw winkel en jullie spraken elke nacht telefonisch (NPO p 13). In de aanloop naar jullie eigenlijke relatie konden die dagelijkse gesprekken tot wel twee uur duren, en kwam S(...) elke twee of drie dagen naar uw winkel (NPO p 11). Zelfs na de weigering van uw aanzoek, slaagden jullie er nog steeds in om telefonisch contact te houden zoals voorheen (NPO p 15), en om elkaar te ontmoeten in het park zonder enige begeleiding of toezicht waar jullie dan per toeval betrap werden (NPO p 15).

Dat jullie erin slaagden om de relatie op deze manier voor een dergelijke periode geheim te houden, is weinig aannemelijk gezien de omstandigheden. Vooral de familie van S.(...) komt in uw relaas naar voor als bijzonder conservatief en controlerend: haar vader behoort tot de taliban (NPO p 4) waarvan de visie op de rol van vrouwen in de maatschappij gekend is en eens haar ouders uw huwelijksaanzoek weigerden, verboden ze S.(...) nog naar uw winkel te komen of de stad in te gaan zonder haar moeder (NPO p 15). Toen ze daarna te weten gekomen waren dat jullie de relatie hadden verdergezet, waren zij uit op bloedige eerwraak (NPO p 16-17).

Het is op zijn minst opmerkelijk dat S.(...) in een dergelijke context in staat was onopgemerkt contact met u te houden, aanvankelijk zelfs contact waarbij jullie elkaar persoonlijk ontmoetten. Dit veronderstelt dat de conservatieve familie van S.(...) zich geen vragen stelden bij haar bijzonder frequente ongesuperviseerde uitstapjes naar uw winkel (NPO p 11) en haar urenlang ongemoeid liet telefoneren in een aparte ruimte (NPO p 11, p 13), zelfs nadat ze jullie relatie ontdekt hadden (NPO p 15). Dergelijke bewegingsvrijheid voor een meisje van huwbare leeftijd uit een conservatieve Pashtounfamilie is werkelijk niet plausibel.

U benadrukt doorheen uw verklaringen dat de Pashtounfamilie van S.(...) uw relatie met haar als een krenking van hun eer zag en daarom uit was op bloedige eerwraak (NPO p 16-17), waarbij verschillende mannelijke familieleden samen de verdediging van haar eer op zich namen (NPO p 19). In het licht van hoe zwaar zij aan de zaak tilden en hoe collectief ze daarbij tewerk gingen, is het opmerkelijk dat zij er een punt van maakten geen probleem te hebben met uw eigen familie, enkel met u als individu (NPO p 16-17). Dit laat zich ook niet rijmen met de Afghaanse culturele context, die van een collectieve maatschappij waarin het individu ondergeschikt aan het grotere geheel van de familie, stam en verwantschap. Het strookt bovendien niet met uw eerdere verklaring dat S.(...)'s vader weldegelijk uw eigen broer fysiek aanviel (NPO p 16).

Tot slot dient nog te worden opgemerkt dat u geenszins aannemelijk hebt kunnen maken dat S.(...)'s familieleden lid waren van of banden hadden met de taliban, noch dat u de taliban als beweging dient te vrezen omwille van uw conflict met de familie van S.(...).

Het valt op dat u slechts één maal gedurende uw volledige persoonlijke onderhoud, en slechts bijzonder terloops, aanhaalt dat S.(...)'s familie banden zou hebben met de taliban (NPO p 4). Het gaat om een blote bewering, die bovendien verder op geen enkel punt in uw verklaringen terugkeert. De taliban als groepering komen eenvoudigweg niet meer voor in uw relaas, dat zich beperkt tot een conflict met de familie van S.(...). Gevraagd wat u vreest bij een terugkeer naar Afghanistan, stelt u dat u vreest gedood te worden door S.(...)'s vader, neef en paternale oom, maar maakt geen gewag van de taliban (NPO p 19). Bij de DVZ vermeldde u dan wel weer expliciet dat u vreesde gedood te worden door de taliban (vragenlijst CGVS bij DVZ, vraag 3.4), maar ook daar speelden de taliban geen enkele rol meer in uw eigenlijke relaas (vragenlijst CGVS bij DVZ, vraag 3.5 en vraag 3.7).

Er dient dus te worden vastgesteld dat u, hoewel u een vrees voor de taliban aanhaalt alsook een link tussen S.(...)'s familie en de taliban, nalaat concreet te maken op welke manier de taliban als beweging een bedreiging voor u zouden vormen of hoe die bedreiging verder zou reiken dan uw problemen met S.(...)'s familie.

Hoe dan ook heeft u uw problemen met S.(...)'s familie niet geloofwaardig kunnen maken. Er kan dan ook logischerwijs geen geloof worden gehecht aan enige vrees voor de taliban die uit datzelfde conflict zouden zijn voortgevloeid.

De overige documenten die u neerlegt ter staving van uw verzoek kunnen niet tot een andere appreciatie leiden. Ten eerste dient te worden onderstreept dat documenten slechts een ondersteunende rol kunnen spelen door geloofwaardige verklaringen te bevestigen, waar in casu geen sprake van is.

U legt nog drie foto's voor van uzelf met een jonge vrouw (volgens u gaat het om S.(...)) die nabij het Gamarkruispunt in Kabul genomen zouden zijn (NPO p 4). Er dient echter te worden opgemerkt dat hiermee geenszins bewezen is dat de vrouw op de foto S.(...) is, of dat de vrouw uw partner was in een ongehuwde, door haar familie afgekeurde liefdesrelatie, zoals u die beschreef. In dit verband moet ook worden aangestipt dat u geen enkel identiteitsdocument van S.(...) voorlegde ter staving van uw verzoek, noch een origineel noch een kopie.

U maakte nog melding van een kopie van een dreigbrief die u in het opvangcentrum was vergeten, maar zo snel mogelijk aan het CGVS zou bezorgen (NPO p 4, 20). Dat u tot op heden hebt nagelaten om dit volgens u relevante stuk voor te leggen, wijst op een markant gebrek aan interesse in uw eigen verzoek om internationale bescherming.

Uit alle voorgaande elementen dient te worden geconcludeerd dat u niet aannemelijk heeft kunnen maken dat u vervolgd werd door de familie van een jonge vrouw genaamd S.(...) omwille van een relatie die u met haar had. Bijgevolg kan de hoedanigheid van vluchteling niet aan u worden toegekend.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken

gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het

land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berymbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger

toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te

voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabu

I_Citry_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/>

[easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf), EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige

overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Hij stelt met betrekking tot zijn vluchtrelaas dat de beslissing enkel éézijdige en subjectieve overwegingen bevat die erop gericht zijn het relaas als ongeloofwaardig af te doen, terwijl de commissaris-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de opdracht hebben alle feitelijke en juridische elementen te verzamelen om de nood aan bescherming te beoordelen. Verzoeker kondigt aan bijkomende bewijsstukken te verzamelen en deze zo snel mogelijk neer te leggen.

Naar aanleiding van de overwegingen uit de bestreden beslissing betreffende de subsidiaire beschermingsstatus acht verzoeker de premissen uit de motivering voorbarig. Zo stelt hij dat het verdwijnen van een aantal vroegere actoren niet zonder meer zal leiden tot een afname van het willekeurig geweld omdat er nog voldoende actoren zijn, waaronder het ISKP en andere terroristische groepen voor

wie Afghanistan een 'speeltuin' is. Verzoeker acht het ook voorbarig om zich te baseren op cijfers die verzameld zijn in een overgangperiode omdat er een verminderde aanwezigheid is van buitenlandse waarnemers. Verzoeker vraagt zich dan ook af in hoeverre deze gegevens representatief zijn. Bovendien, zo vervolgt verzoeker, zijn de Taliban zelf de grootste actor van onveiligheid en willekeurig geweld. Verzoeker betwist ook op basis van gegevens van de IOM uit 2022 dat het aantal intern ontheemden zou afnemen.

Aan de hand van het rapport van UNAMA van juli 2022 stelt verzoeker dat er voor burgers in het algemeen een onveilige situatie bestaat. Uit een rapport van Amnesty International van 5 maart 2023 wordt verwezen naar het aanhoudende conflict met het NRF in Panshir. Verzoeker concludeert dat hij informatie heeft aangebracht waaruit het tegendeel blijkt.

Volgens verzoeker bestaat er nog mogelijkheid tot verduidelijking wat de toepassing betreft van artikel 48/4, §2, b) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) op grond van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan en kan de Raad hierom verduidelijking vragen bij het Europese Hof van Justitie. Verzoeker verwijst naar arresten van de Raad van oktober 2022 waarin wordt onderzocht in hoeverre, omwille van de humanitaire en socio-economische situatie, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Naar het oordeel van verzoeker werd de subsidiaire beschermingsstatus in het leven geroepen om internationale bescherming uit te breiden naar humanitaire situaties die buiten het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag vallen. Tegen het standpunt dat een 'actor' in de zin van artikel 6 van de richtlijn 2011/95/EU aan de basis moet liggen van de 'ernstige schade', brengt verzoeker in dat er in het artikel enkel sprake is van "kunnen" en niet van "moeten". Bijgevolg vereist dit volgens verzoeker niet noodzakelijk het handelen van een 'actor', maar kan de ernstige schade ook veroorzaakt worden door objectieve factoren en kan de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting wél onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet vallen. In dit verband citeert verzoeker een *briefing* van de speciale rapporteur voor Afghanistan van de UNAMA van 27 september 2022 waarin wordt gewezen op de verantwoordelijkheid van de internationale gemeenschap om de humanitaire situatie in Afghanistan te lenigen.

Verzoeker stelt dat de ingeroepen rechtspraak niet zonder meer naar analogie kan worden toegepast omdat het arrest *M'Bodj* een prejudiciële vraag betrof over een medische regularisatie-aanvraag en de arresten *M.S.S* en *Sufi en Elmi* van het EHRM overdrachts- en uitwijzingsbeslissingen betroffen.

Met betrekking tot de sociaaleconomische deprivatie is er volgens verzoeker nog onvoldoende duidelijkheid en is het aangewezen, zo oppert hij, om een prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie. Tegen deze sociaaleconomische deprivatie wordt door de Taliban onvoldoende bescherming geboden aangezien het een *failed state* betreft, waardoor er sprake is van ernstige mensenrechtenschendingen en ééniëder die daaraan wordt blootgesteld een risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling.

Met betrekking tot de beoordeling van de situatie van de terugkeerders vanuit Europa en de zogeheten 'verwestering' meent verzoeker dat de 'query' in de COI, die in de beslissing wordt aangehaald, dateert van vóór de val van de Afghaanse regering waardoor deze niet bruikbaar en niet betrouwbaar is. Volgens verzoeker zijn de elementen 'nog steeds pashtou spreken' of 'nog moslim zijn' niet pertinent en is 'gedrag' nog iets anders dan 'levensstijl'. Volgens verzoeker worden terugkeerders uit het westen als afvalligen beschouwd en gaat het om een toegeschreven religieuze of politieke overtuiging, waardoor het minder van belang is dat de betrokkene deze politieke of religieuze boodschap verkondigt. Met betrekking tot deze vervolgingsgrond verwijst verzoeker naar de richtlijnen van het UNHCR van 9 februari 2022 waarin gesteld wordt dat de situatie te onvoorspelbaar is om met zekerheid te kunnen vaststellen dat iemand geen internationale bescherming nodig heeft. Verzoeker meent dat hij door lange tijd weg te zijn uit zijn land van herkomst en in Europa te hebben verbleven de morele wetten en waarden heeft overschreden waardoor hij in aanmerking komt voor internationale bescherming.

2.2. De verwerende partij maakte op 16 januari 2024 een aanvullende nota over aan de Raad waarin de landeninformatie wordt geüpdatet. Volgende COI-rapporten worden toegevoegd:

"EUA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf

EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>

EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf

EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf

EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/20232/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf

EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif

EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf

UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan van juni 2023, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan>

COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf

3. Volle rechtsmacht

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.*, Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4. Bewijslastverdeling en beoordelingswijze

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting vormen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2011/95/EU) en van artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de richtlijn 2013/32/EU).

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen,

onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden waaronder internationale bescherming moet worden verleend, zoals omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Onderzoek van het beroep

5.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet

5.1.1. Artikel 48/3 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967”. Dit wetsartikel verwijst op zijn beurt naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A, (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon “die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”

5.1.2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker, die etnisch Tadzjiek is, zijn behoefte aan internationale bescherming koppelt aan zijn vrees voor de vader van S., een Pashtoun-meisje waarmee hij een relatie had (AD, stuk 7, Inventaris + stukken DVZ, Vragenlijst CGVS, 12 april 2022; AD stuk 4, Bijkomende informatie, notities van het persoonlijk onderhoud, 30 maart 2023, p. 10).

In zijn beslissing wijst de commissaris-generaal er in de eerste plaats op dat de verklaringen van verzoeker over zijn leeftijd, die worden tegengesproken door het leeftijdsonderzoek, afbreuk doen aan zijn algehele geloofwaardigheid. Vervolgens belicht de commissaris-generaal de ernstige tegenstrijdigheden in verzoekers relaas. Initieel verklaarde verzoeker immers dat hij vertrokken was uit Afghanistan nadat de Taliban in Kabul de controle overnamen, mensen begonnen te rekruteren en jonge meisjes mee te nemen (AD, stuk 7, Inventaris + stukken DVZ, registratiefiche NBMV, 8 november 2021). Naderhand koppelde verzoeker zijn vlucht echter aan zijn (geheime) relatie met S., maar hij schetste sterk uiteenlopende versies van de wijze waarop de familie van S. hen zou hebben betrappt, hetgeen een scharniermoment vormt in het vluchtrelaas. Bijkomend stipt de commissaris-generaal aan dat het weinig aannemelijk is dat S., als ongehuwde jonge vrouw, gedurende lange tijd ongestoord contact kon onderhouden met verzoeker in de winkel en via de telefoon, terwijl zij zou behoren tot een conservatieve familie, die plots op wél bloedwraak zou aansturen na weigering van het huwelijksaanzoek. De neergelegde ongedateerde foto's (AD, stuk 5, Documenten, Foto's van verzoeker met partner), die slechts anderhalf jaar na de indiening van het verzoek om internationale bescherming opduiken, zijn 'selfies' van verzoeker en een jonge vrouw, die samen poseren in een park in open lucht terwijl ze elkaars hand vasthouden. Samen met de commissaris-generaal stelt de Raad vast dat deze foto's geenszins als een begin van bewijs kunnen worden beschouwd van een geheime relatie die een gegronde vrees voor vervolging zou teweegbrengen.

5.1.3. In zijn middel weerlegt verzoeker geen enkele vaststelling van de commissaris-generaal. Hij beperkt zich tot de blote bewering dat de overwegingen uit de beslissing éézijdig en subjectief zijn en dat de verwerende partij niet zou zijn tegemoetgekomen aan haar opdracht in het kader van de hierboven beschreven samenwerkingsplicht.

5.1.4. De Raad stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot de loutere affirmatie dat er een mogelijkheid bestaat "*dat één en ander wél gebeurd zou kunnen zijn*". Hij verliest evenwel kennelijk uit het oog dat de bewijsstandaard in asielenzaken zich op het niveau van een "*reasonable degree of likelihood*" situeert (EASO *Practical Guide: Evidence Assessment*, maart 2015, p. 21). Er is dus geen onweerlegbaar bewijs vereist, maar er dienen wel voldoende elementen te zijn die de vrees voor vervolging objectiveren. Blijkens het administratief dossier heeft verzoeker alvast geen consistente en aannemelijke verklaringen afgelegd. De gang van zaken druist ook in tegen de vigerende socio-culturele context in Afghanistan, bij uitstek in conservatieve milieus. Verzoeker heeft evenmin overtuigende stukken neergelegd die zijn relaas zouden kunnen onderbouwen. Nochtans kondigt hij zowel tijdens het persoonlijk onderhoud als in het kader van onderhavig verzoekschrift bijkomende bewijsstukken aan, maar hij heeft op het ogenblik van de sluiting der debatten geen aanvullende nota met eventuele bijkomende stukken ingediend. Verzoeker toont niet aan dat de commissaris-generaal bepaalde bewijselementen zou hebben genegeerd, waaruit zou voortvloeien dat het voorgehouden risico op vervolging vanwege de familie van S. een redelijke graad van waarschijnlijkheid bereikt. Er blijkt niet dat voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden uit artikel 48/6, §4 van de vreemdelingenwet waardoor verzoeker het voordeel van de twijfel zou kunnen genieten en alsnog als vluchteling moet worden erkend.

5.1.5. Verzoeker uitte zelf bij het afleggen van zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken of tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal geen vrees in geval van terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn verblijf in Europa.

In zijn verzoekschrift bekritiseert verzoeker echter de overwegingen uit de bestreden beslissing betreffende de afwezigheid van concrete elementen waaruit zou blijken dat verzoeker in geval van terugkeer naar Afghanistan onder de negatieve aandacht zou kunnen komen omdat hij gedurende enkele jaren in het Westen heeft verbleven.

De Raad merkt op dat verzoeker in zijn middel verwijst naar een "*ingeroepen 'query'*" uit de landeninformatie die door de commissaris-generaal zou worden aangewend en zou dateren van september 2020, maar het is onduidelijk wat verzoeker hiermee precies bedoelt. Verzoeker betoogt dat niet zozeer het gedrag, maar wel de levensstijl van de betrokkene doorslaggevend is. Er ligt evenwel geen enkel begin van bewijs voor dat verzoeker, die zichzelf als soennitisch moslim omschrijft (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, notities van het persoonlijk onderhoud, 30 maart 2023, p. 6-7) en die nog frequent contact onderhoudt met zijn familie in Kabul (*Ibid.*, p. 9) er thans een levensstijl op na zou houden die hem niet zou toelaten zich opnieuw aan te passen aan het leven in Kabul, waar hij gedurende het grootste deel van zijn leven, en bij uitstek gedurende zijn 'vormende jaren', heeft verbleven.

Zo beweert verzoeker dat het geen noodzakelijke voorwaarde is om uiterlijke tekenen te vertonen die een veruitwendiging van westerse waarden en normen inhouden, omdat het kan gaan om een zogeheten

gepercipieerde of toegeschreven verwestering. Volgens verzoeker beschouwen de taliban éénieder die vrijwillig naar het Westen vertrokken is als een 'afvallige'. Verzoeker wijst erop dat het UNHCR in 2022 aanmaande tot voorzichtigheid en meent dat hij omwille van deze (gepercipieerde) verwestering in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling.

5.1.6. Op basis van de beschikbare landeninformatie stelt de Raad vast dat er onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten een negatief beeld bestaat over mensen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "*geloofsethiek en denkwijze*" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 December 2021 in EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", August 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", August 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen, die na de overname waren gevlucht, op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het 'Algemeen Ambtsbericht' is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", August 2022, p. 53-55; "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", p. 148-149; COI Focus Afghanistan, "*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*", p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, "*Afghanistan – taliban's impact on the population*", June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, "*Afghanistan: targeting of individuals*", August 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, "*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*", p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", August 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als "*verwesterd*" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "*verraders*" of "*ongelovigen*".

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of

een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 51, EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

(1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

5.1.7. In haar aanvullende nota van 16 januari 2024 gaat de verwerende partij in op de behoefte aan internationale bescherming in geval van een terugkeer naar Afghanistan na een verblijf in het Westen, onder andere op basis van de recente COI Focus: “*Afghanistan betreffende Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*” van 14 december 2023. In haar aanvullende nota stelt de verwerende partij het volgende:

“Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023 kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde

naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten.

Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerespatieerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer naar Afghanistan ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel.

De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Reizigers die het land binnenkomen kunnen ondervraagd worden door de de facto autoriteiten. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare

informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden.

Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming."

Uit de analyse blijkt in elk geval dat verzoekers standpunt, dat elke terugkeerder vervolging riskeert omdat de Taliban deze automatisch als 'afvallige' zouden beschouwen, bezwaarlijk kan worden gevolgd. De Taliban beschikken immers niet enkel over onvoldoende capaciteit om alle remigranten stelselmatig te screenen, maar geven bovendien blijk van een dubbelzinnige houding ten aanzien van terugkeerders. De eventuele reactie van de Taliban zou bovendien sterk afhankelijk zijn van het profiel van de betrokkene. Verzoeker maakt niet aannemelijk politiek actief te zijn of een uitgesproken maatschappijkritische houding aan te nemen. Hij verblijft actueel minder dan drie jaar in Europa, is afkomstig uit stedelijk gebied in Afghanistan (Kaboel) en geeft geen blijk van bindingen met de voormalige overheid, waardoor zijn visibiliteit, en dus ook het risico op vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering, eerder beperkt is.

5.1.8. Ter terechtzitting stelt verzoeker dat hij in zijn jeugd soms gepest werd omdat zijn moeder de sjiitische strekking van de Islam aanhangt. Verzoeker toont echter niet aan dat deze pesteringen als vervolging zouden kunnen worden gekwalificeerd. Er werd ook gewezen op de patriarchale karakter van de Islam waardoor de religieuze strekking van de vaderlijke lijn doorslaggevend is. Verzoeker omschreef zichzelf zoals gezegd trouwens als een praktiserend soenniet, waardoor er geen risico bestaat dat hij omwille van religieuze redenen zou worden vervolgd.

Wanneer, zoals *in casu*, geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas en de geuite vrees voor vervolging omwille van (gepercipieerde) verwestering en/of de sjiitische achtergrond van zijn moeder niet aannemelijk wordt geacht, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

5.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet

5.2.1. Artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

5.2.2. Met betrekking tot de ‘ernstige schade’, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de vreemdelingenwet, dringt zich de vaststelling op dat door verzoeker geen concrete elementen heeft aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

5.2.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, beroept op zijn vluchtrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij zijn land van herkomst verlaten heeft omwille van zijn vrees voor de familie van het Pashtoun-meisje waarmee hij een amoureuze relatie had.

5.2.4. Naar aanleiding van de overwegingen in de bestreden beslissing inzake het risico op ernstige schade bestaande uit een onmenselijke of vernederende behandeling omwille van de heersende socio-economische en humanitaire constellatie in Afghanistan, stelt verzoeker dat er nog heel wat onduidelijkheid bestaat. Hij verwijst hierbij naar weigeringsarresten van de Raad uit het najaar van 2022 en naar de tekst van artikel 48/5, §1 van de vreemdelingenwet, waarin het volgende wordt bepaald:

“§ 1. Vervolgung in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door :

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.

(...)” (eigen onderlijning)

Het gebruik van het werkwoord “kan” in artikel 48/5, §1 van de vreemdelingenwet betekent volgens verzoeker dat het niet duidelijk is of er wel degelijk een opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals de taliban, vereist is om de precaire socio-economische toestand als “*ernstige schade*” te kunnen kwalificeren, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet.

In dit verband stelt verzoeker dat de Raad in zijn arresten reeds heeft gewezen op een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in geval van een uitwijzingsbeslissing. Verzoeker acht de door de Raad aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak *M’Bodj* te dezen niet relevant omdat die betrekking heeft op een medische regularisatie-aanvraag die uit het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet is gehaald.

Met betrekking tot de door de Raad aangehaalde rechtspraak van het EHRM betwist verzoeker in de eerste plaats naar aanleiding van het arrest *Sufi en Elmi* de stelling dat de situatie in Afghanistan niet zou kunnen worden vergeleken met deze in Somalië. Vervolgens meent verzoeker dat de rechtspraak uit het arrest *S.H.H.*, dat dateert van vóór de machtsovername, zomaar kan worden getransponeerd naar de huidige socio-economische context. Naar het oordeel van verzoeker bestaat er onvoldoende duidelijkheid over de notie ‘sociaal-economische deprivatie’ en lijkt het aangewezen dienaangaande een prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie. Verzoeker wijst ook op het gebrek aan bescherming die door de

de *facto*-talibanregering wordt geboden tegen de situatie van socio-economische deprivatie en op het feit dat deze deprivatie aanleiding kan geven tot een risico op schending van artikel 3 van het EVRM.

5.2.5. Artikel 48/5, §1 van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 6 van de richtlijn 2011/95/EU. Dit artikel bevat een - niet exhaustieve - opsomming van mogelijke 'actoren van vervolging of ernstige schade':

"Actoren van vervolging of ernstige schade

Actoren van vervolging of ernstige schade kunnen onder meer zijn:

a) de staat;

b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in de punten a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in artikel 7 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade."

De Raad stelt vast dat verzoeker uitgaat van een lezing van artikel 48/5, §1 van de Belgische vreemdelingenwet waarbij het gebruik van 'kan' zou betekenen dat er niet noodzakelijk sprake zou moeten zijn van een 'actor' om in aanmerking te komen voor internationale bescherming, maar deze lezing is niet verenigbaar met de bepaling uit de richtlijn 2011/95/EU waarvan artikel 48/5, §1 de omzetting vormt. Artikel 6 van de richtlijn 2011/95/EU draagt immers als titel *"Actoren van vervolging of ernstige schade"*, waaruit blijkt dat er hoe dan ook een 'actor' moet kunnen worden aangewezen die verantwoordelijk is voor het ontstaan van de 'ernstige schade'.

5.2.6. De Raad merkt vervolgens op dat artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU en bijna letterlijk samenvalt met artikel 3 van het EVRM, (cf. HvJ 17 februari 2009, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, pt. 28), maar dat het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM ruimer is dan de gevallen waarin internationale bescherming moet worden verleend. Uit een samenlezing van de bewoordingen in de richtlijn 2011/95/EU en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade, bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, vermeld in artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, punten 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., punten 51 en 57-58).

Hierbij dient te worden aangestipt dat de notie 'ernstige schade' in artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet betrekking heeft *"op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade"*, terwijl artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet betrekking heeft *"op een algemener risico op schade"* (HvJ 17 februari 2009, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, pt. 32-33), terwijl artikel 3 van het EVRM niet beperkt is tot deze categorieën. In het kader van de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet, kan verzoeker zich dan ook bezwaarlijk beroepen op een algemene socio-economische crisis zonder dat hij concreet aannemelijk maakt dat hij hieraan *"specifiek wordt blootgesteld"*. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als 'ernstige schade' kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, punt 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49). De door verzoeker irrelevant geachte rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak *M'Bodj* werd naderhand bevestigd in andere arresten.

5.2.7. In haar aanvullende nota van 16 januari 2024 stelt de verwerende partij het volgende omtrent de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van de heersende socio-economische constellatie in Afghanistan:

"Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen.

UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzekerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het

algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazare Sharif, and Herat City van augustus 2020, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, securityrelated, and humanitarian developments van 4 november 2022 en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023 blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van ‘hulpverzadiging’ en ‘overuitgaven’, wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt.

Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afgaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden

vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban.

Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.”

5.2.8. Verzoeker toont niet aan dat de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie zou zijn veroorzaakt door een ‘actor’ in de zin van artikel 48/5, §1 van de vreemdelingenwet. In de passage uit de meest recente *Country Focus* van het EUAA over Afghanistan dienaangaande (EUAA *Country Focus Afghanistan*, december 2023, pp. 45-55) wordt trouwens bevestigd dat onder andere de klimaatverandering, die zorgt voor droogte en overstromingen, aardbevingen, inflatie en andere economische wetmatigheden een belangrijke rol spelen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de socio-economische problemen en humanitaire crisis exclusief of hoofdzakelijk kunnen worden toegeschreven aan opzettelijke handelingen of omissies vanwege de *de facto*-talibanregering, noch dat de taliban opzettelijk onvoldoende bescherming bieden.

Verzoeker toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

In zoverre verzoeker verwijst naar mensenrechtenschendingen, willekeur en wreedheden die door de taliban worden gepleegd, waarbij hij verwijst naar een oproep van Amnesty International aan de Verenigde Naties om de “*relentless abuses*” van de taliban aan te pakken, dringt zich de vaststelling op dat hij niet heeft aangetoond dat er redenen zijn om aan te nemen dat hij slachtoffer zal worden van de in de oproep besproken mensenrechtenschendingen, waarbij hoofdzakelijk (vrouwenrechten-)activisten, academici en criticasters van het regime worden gevisieerd. Verzoeker toont niet aan dat hij een dergelijk risicoprofiel heeft.

5.2.9. Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

5.2.10. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Wat de subsidiaire bescherming betreft, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, stelt verzoeker in zijn middel dat de premissen die de commissaris-generaal vooropstelt, voorbarig zijn en dat er tot nog toe onvoldoende cijfers werden verzameld. Verzoeker verwijst ook naar (gerichte) mensenrechtenschendingen vanwege het taliban-regime en naar het aanhoudende conflict tussen de taliban en het NRF in de provincie Panshir.

De Raad merkt op dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen actuele landeninformatie aanlevert die erop zou wijzen dat de mate van het willekeurige geweld in Afghanistan een stijgende tendens zou vertonen.

Verzoeker toont evenmin aan dat er in zijn regio van herkomst (Kabeol) een situatie zou bestaan die van die aard is dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid aldaar een risico loopt op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

In haar aanvullende nota van 16 januari 2024 heeft de verwerende partij de actuele veiligheidssituatie geanalyseerd aan de hand van meer recente COI-rapportage van augustus en november 2022 en de *EUAA Afghanistan Country Focus* van december 2023. De commissaris-generaal heeft dus wel degelijk meer actuele landeninformatie aangewend om zijn beslissing te onderbouwen. De analyse van de verwerende partij luidt als volgt:

“Uit een grondige analyse (...) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers. Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal ‘armed clashes’, luchtaanvallen en incidenten met IED’s allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED’s maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. ‘Explosive remnants of war’ waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van ‘targeted killings’. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio’s, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLEDA en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern

onthemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting."

5.2.11. Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er actueel in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. In de meest recente "Country Guidance Afghanistan" van het EUAA van januari 2023 wordt een overzicht geboden per provincie. De Raad stelt vast dat verzoeker heeft verklaard afkomstig te zijn uit de provincie Kaboel. Uit de laatste Country Guidance van het EUAA blijkt dat er in de provincie Kaboel nog wel geregeld gewelddadige incidenten plaatsvinden, die hoofdzakelijk gericht van aard zijn, maar die ook burgerslachtoffers (*collateral damage*) veroorzaken. Er is dus nog wel sprake van een bepaalde mate van willekeurig geweld waarvan burgers het slachtoffer worden, maar er blijkt niet dat dit (willekeurig) geweld een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid.

Verzoeker is een valide jongeman en heeft geen persoonlijke omstandigheden aannemelijk gemaakt die voor hem het risico op slachtofferschap van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet verhogen.

6. Besluit

6.1. Verzoeker toont niet aan dat de beslissing van de commissaris-generaal een motiveringsgebrek vertoont. Het enig middel is ongegrond. De Raad treedt de motieven van de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus bij en maakt deze tot de zijne.

6.2. Gelet op wat voorafgaat kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig februari tweeduizend vierentwintig door:

F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN